

عنوان مقاله:

راهکارهای ارتقاء علوم انسانی و آسیب شناسی آن

محل انتشار:

کنگره ملی علوم انسانی (سال: 1385)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسنده:

بتول خسروی - عضو هیات علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد پزند

خلاصه مقاله:

بی تردید از عناصر تأثیر گذار بر فرهنگ و اندیشه یک سرزمین علوم انسانی است که در طول زمان بادگرگون شدن علوم دیگر متحول گردیده است. علوم انسانی اگرچه ازغناى كافی برخورداربود ه است، درسیر تحول فکری جوامع در این مرز و بوم نتوانست ه است جایگاه مناسب خود را به دست آورد. بر همه روشن است که هرگونه تغییر و دگرگونی در ساختار علوم تجربی و ریاضی به دنبال خود تغییر قابل توجهی در نگرش به فرهنگ و اندیشه جامعه خواهد گذاشت؛ درحالی که علوم انسانی با ید بینش زمینه هرتحوالی باشد و این مهم خود مستلزم حضور علوم انسانی همپای دیگر علوم است . نگارنده در این مقاله ه ابتدا با تعریف علم، تاریخ تقسیم بندی علوم و نقش آن در روند رشد و گسترش تفکر به خصوص در تمدن اسلامی پرداخته، آنگاه با نگاه آسیب شناسانه به ارائه راهکارهای ارتقاء علوم انسانی می پردازد که به صورت خلاصه عبارتنداز: 1. نداشتن نظریه پردازی قوی و دقیق در راستای تعریف درست و گویا از این علوم و بیان نقش آن در اعتلای جوامع. 2. بی رغبتی نیروهای توانمند به واسطه شفاف نبودن آینده اجتماعی و اقتصادی افراد. 3. روشمندی نبودن آموزش در سطوح مختلف که در نهایت به انباشت ذهنی، عدم توانایی تحلیل صحیح از مطالب و نیز نبود تفکر خلاق و نقاد می انجامد. 4. فاصله گرفتن رشته های علوم انسانی از علوم تجربی و ریاضی و مهجوریت علوم انسانی بواسطه موانع اجتماعی، ساختار متون و ... 5. حضور نداشتن علوم انسانی در متن زندگی و به حاشیه رفتن و تدریس نمودن آن بدون شناخت نیازهای جامعه که به نا کارآمدی این علوم در رفع مشکلات جامعه می انجامد. 6. دستمایه سیاسی قرار گرفتن حوزه های علوم انسانی به واسطه حضور مهره های سیاسی در رأس مدیریت کلان برنامه ریزی در رشته های علوم انسانی. 7. استفاده نکردن از بخش خصوصی در امور تحقیق و پژوهش برای سرعت بخشیدن به این امر در علوم انسانی. 8. عدم تخصیص بودجه کافی برای رسیدن به اهداف برنامه ریزی کلان. 9. سرگردانی تحقیقات و پژوهشهای موجود در مقطع کارشناسی ارشد و دکتری و به فراموشی سپردن طرح های آنها برای برنامه ریزی. 10. عدم بازخوانی متون کهن و غنی به زبان نسل امروز با منطقی که از اصالت آنها کاسته نشود. به نظر می رسد باید با شناخت و توسعه روشهای آموزش علوم انسانی در مقاطع مختلف به تسهیل و بهبود آنها پرداخت و بایان منطق مناسب این علوم و زبان آشنا به فهم دقیق و عمیق متون پرداخت و با تربیت متخصصان به زیر شاخه های متعدد در هر رشته که به تنوع در این رشته و گرایش به سوی آن همت گماشت.

کلمات کلیدی:

علوم انسانی، آسیب شناسی، نظریه پردازی، تفکر خلاق، ایران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/100711>

